

Cauza C-201/24

Cerere de decizie preliminară

Data depunerii:

13 martie 2024

Instanța de trimitere:

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (Slovacia)

Data deciziei de trimitere:

29 februarie 2024

Recurentă:

A.En. Slovensko s.r.o.

Intimate:

Úrad pre vybrané hospodárske subjekty

Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky

DOCUMENT DELIBERU

NAJVYŠŠÍ [numărul cauzei]

SPRÁVNÝ SÚD [omissis]

SLOVENSKEJ REPUBLIKY [omissis]

(CURTEA ADMINISTRATIVĂ SUPREMĂ A REPUBLICII SLOVACE,
SLOVACIA)

ORDONANȚĂ

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (Curtea Administrativă Supremă a Republicii Slovace) [compunerea completului de judecată] [omissis] în cauza inițiată de recurenta: **A.En.Slovensko s.r.o.** [omissis] [informații privind avocatul] [omissis] împotriva intimatelor: **1) Úrad pre vybrané hospodárske subjekty (Autoritatea pentru Anumiți Operatori Economici, Slovacia), 2) Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky (Direcția de Finanțe a Republicii Slovace, Slovacia)**, statuând cu privire la recursul formulat de recurentă împotriva hotărârii Krajský súd v Bratislave (Curtea Regională din Bratislava) [numărul cauzei] [omissis] din 2 iulie 2020 [Codul ECLI] [omissis]

hotărăște:

I. Suspendă procedura.

II. Adresează Curții de Justiție a Uniunii Europene, în temeiul articolului 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, următoarele întrebări preliminare:

1. Articolul 4 alineatul (1) coroborat cu articolul 9 din Directiva 2009/133/CE trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale (Legea privind prelevarea specială) care instituie o prelevare specială și asupra unei plusvalori rezultate dintr-o tranzacție (cesionare de active) între societăți cu sediul în Republica Slovacă?

2. Efectul articolului 4 alineatul (1) din Directiva 2009/133/CE coroborat cu articolul 9 din Directiva 2009/133/CE, constând în neimpozitarea plusvalorii rezultate dintr-o cesionare de active, calculată prin diferența între valorile reale ale activelor și pasivelor transferate și valorile lor fiscale, poate fi invocat și în cazul unei tranzacții interne efectuate între societăți cu sediul în același stat membru, atunci când legislația națională supune plusvaloarea rezultată dintr-o astfel de tranzacție unei obligații de plată care produce efectele unui impozit (și anume o prelevare specială)?

Motivare

- 1 Se adresează Curții de Justiție a Uniunii Europene (denumită în continuare „Curtea de Justiție”) o cerere de interpretare a articolului 4 alineatul (1) coroborat cu articolul 9 din Directiva 2009/133/CE a Consiliului din 19 octombrie 2009 privind regimul fiscal comun care se aplică fuziunilor, divizărilor, divizărilor parțiale, cesionării de active și schimburilor de acțiuni între societățile din state membre diferite și transferului sediului social al unei SE sau SCE între statele membre (denumită în continuare „Directiva privind fuziunile” sau „Directiva privind neutralitatea fiscală”).
- 2 Această cerere își are originea în incertitudinile juridice survenite în cadrul controlului jurisdicțional al deciziilor organelor administrației fiscale privind perceperea unei prelevări în privința recurenței care a efectuat aporturi în natură către filiale (denumite în continuare și „tranzacția”), plusvaloarea rezultată din această tranzacție făcând obiectul unei impozitări sub forma unei prelevări speciale asupra activității reglementate în temeiul zákon č. 235/2012 Z. z. o osobitnom odvode z podnikania v regulovaných odvetviach a o zmene a doplnení niektorých zákonov (Legea nr. 235/2012 de instituire a unei prelevări speciale asupra veniturilor întreprinderilor realizate în sectoarele reglementate, de modificare și completare a anumitor legi) (denumită în continuare „Legea privind prelevarea”).

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

- 3 Articolul 4 alineatul (1) din Directiva privind fuziunile prevede:
„O fuziune, divizare sau divizare parțială nu determină impozitarea plusvalorii calculate prin diferența între valorile reale ale activelor și pasivelor transferate și valorile lor fiscale.”
- 4 Articolul 9 din Directiva privind fuziunile prevede:
„Articolele 4, 5 și 6 se aplică cesionării de active.”

Dreptul slovac

În dreptul slovac, o prelevare specială asupra veniturilor întreprinderilor din activități reglementate este reglementată prin Legea nr. 235/2012 de instituire a unei prelevări speciale asupra veniturilor întreprinderilor realizate în sectoarele reglementate, de modificare și completare a anumitor legi.

- 5 Potrivit articolul 3 alineatul (1) litera a) punctul 1 și litera b) din Legea privind prelevarea, în versiunea aplicabilă în cauza supuse examinării:
„Prin entitate reglementată se înțelege o persoană sau o entitate organizațională a unei societăți străine care:

a) are o autorizație de desfășurare a activității în sectorul:

[printre altele] 1. energiei în temeiul unei autorizații acordate de Úrad pre reguláciu siet'ových odvetví [Autoritatea de reglementare a industriilor de rețea, Slovacia] în conformitate cu legea specială;

b) consideră că va desfășura activitatea în sectorul prevăzut la litera (a) pe toată perioada exercițiului contabil.[”]

6 Articolul 13 alineatul [(1)] din Legea privind prelevarea, în versiunea în vigoare la momentul realizării tranzacției, prevedea:

„Orice persoană sau entitate organizațională a unei societăți străine care, la 1 septembrie 2012, este autorizată să desfășoare activitatea menționată la articolul 3 alineatul (1) litera a) și ale cărei venituri din această activitate în exercițiul contabil anterior intrării în vigoare a prezentei legi ating cel puțin 50 % din totalul veniturilor sale în acel exercițiu contabil are calitatea de entitate reglementată în sensul prezentei legi. Această entitate reglementată este supusă prelevării începând cu perioada în care prelevarea devine exigibilă, și anume luna septembrie a anului 2012, în cazul în care rezultatul realizat în exercițiul contabil anterior intrării în vigoare a prezentei legi a atins cel puțin cuantumul bazei prelevării prevăzut la articolul 4 alineatul (2). Prin exercițiul contabil menționat mai sus se înțelege exercițiul contabil imediat anterior intrării în vigoare a prezentei legi, în cursul căruia s- a născut obligația de a întocmi în mod corespunzător situația financiară și de a o prezenta cu declarația de venit într-un termen care expiră înainte de intrarea în vigoare a prezentei legi.”

7 Articolul [omissis] [5] alineatul [omissis] [(1)] din Legea privind prelevarea, în versiunea în vigoare la momentul realizării tranzacției, prevedea ca bază de impozitare „rezultatul economic declarat pentru exercițiul contabil în cursul căruia entitatea reglementată dispune de o autorizație de exercitare a unei activități în sectorul prevăzut la articolul 3 alineatul (1) litera a) înmulțit cu coeficientul prevăzut la alineatul (5); această bază de impozitare este utilizată pentru calcularea prelevării în scopul stabilirii obligației de plată în conformitate cu articolul 9 în ceea ce privește perioadele de impozitare care fac parte din exercițiul contabil pentru care a fost declarat rezultatul economic”.

8 Zákon č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov (Legea nr. 595/2003 privind impozitul pe venit) (denumită în continuare „Legea privind impozitul pe venit”) prevedea la articolul 17d alineatul (1) litera a), în versiunea în vigoare la momentul realizării tranzacției, că „baza de impozitare a persoanei care efectuează un aport individual în natură, și anume un activ, o întreprindere sau o parte a acesteia, și care determină baza de impozitare în conformitate cu articolul 17 alineatul (1) litera b) sau c), în cursul exercițiului fiscal în care se efectuează aportul în natură, nu include diferența dintre valoarea aportului în natură aferentă aportului acționarului și valoarea aportului în natură înregistrată în înscrisurile contabile, beneficiarul aportului în natură preluând activele și pasivele cesionate la prețurile inițiale

conform reglementării speciale și activele corporale și necorporale la prețurile inițiale conform articolului 25”.

- 9 Potrivit articolului 17d alineatul (7) din Legea privind impozitul pe venit, alineatul (1) menționat anterior se aplică de asemenea „atunci când aportul în natură are ca obiect active aduse ca aport individual, și anume un titlu de valoare sau o participație ori o întreprindere sau o parte din aceasta, de o persoană care efectuează un aport în natură cu sediul pe teritoriul Republicii Slovace în favoarea unui beneficiar al aportului în natură dintr-un stat membru al Uniunii Europene sau dintr-un stat parte la Acordul privind Spațiul Economic European, ale cărui active, a cărui întreprindere sau parte a acesteia rămân conectate din punct de vedere funcțional la sediul permanent al beneficiarului aportului în natură situat pe teritoriul Republicii Slovace, iar beneficiarul aportului în natură primește aportul în natură la prețul inițial. În cazul în care beneficiarul aportului în natură nu dispune de active, de o întreprindere sau de o parte a acesteia conectate funcțional la un sediu permanent situat pe teritoriul Republicii Slovace, entitatea care efectuează aportul în natură procedează conform articolului 17 (dispoziții care reglementează aportul în natură în valoare reală).

Litigiul principal

- 10 Societatea comercială A.En. Slovensko s.r.o. [*omissis*] (denumită în continuare „recurenta”) este o entitate denumită „reglementată” în sensul Legii privind prelevarea, care desfășoară o activitate așa-numită „reglementată” ce poate fi supusă obligației de a plăti o prelevare specială în temeiul legii menționate. Recurenta este o societate comercială de drept slovac și membră a grupului A.En., care este format din societăți din mai multe state membre ale Uniunii ce își desfășoară activitatea în sectorul producției de energie electrică, al comercializării de energie electrică, gaze și energie termică. În anul 2017, au avut loc modificări în structura grupului A.En., context în care recurenta a efectuat, în cursul lunilor octombrie-decembrie 2017, o serie de tranzacții interne care au constat în realizarea de aporturi în natură în beneficiul altor filiale de drept slovac. Acest lucru a condus la un rezultat economic declarat al societății pentru anul 2017 din care peste 98 % din activele raportate proveneau din reevaluarea aporturilor în natură efectuate.
- 11 Prima intimată a adoptat la 19 iulie 2019 o decizie prin care, în urma calculării prelevărilor, a atribuit recurentei în calitate de entitate reglementată o restanță în valoare de 701 222,40 de euro cu titlu de calcul al prelevărilor speciale pentru perioadele de prelevare cuprinse în exercițiul contabil 1 ianuarie 2017-31 decembrie 2017.
- 12 Recurenta a contestat această decizie, în temeiul articolului 8 alineatul (6) din Legea privind prelevarea, în special baza de impozitare a prelevării asupra unei activități economice în sectoarele reglementate, cuantumul prelevării și cuantumul rezultat din calcularea prelevărilor. Aceasta a obiectat că rezultatul înainte de impozitare de 10 319 149,01 de euro era constituit din rezultatul economic al unor

activități economice înainte de impozitare de 157 711,25 EUR și din rezultatul economic al unei activități financiare înainte de impozitare de 10 161 437,76 EUR. Ea a susținut că rezultatul economic din activități financiare nu constituia decât o operațiune contabilă unică aferentă unei activități a entității reglementate care nu se încadrează în activitatea reglementată, care nu a condus la îmbogățirea sa financiară și nu constituia decât o reorganizare internă a sa, astfel încât rezultatul economic înainte de impozitare pentru anul 2017 era constituit în esență din profitul obținut din activități care nu se încadrează în activitatea reglementată. Recurenta a susținut, în consecință, că baza prelevării speciale și cuantumul acesteia stabilite prin decizia administrației fiscale nu trebuiau să fie calculate pe baza rezultatului economic care nu era generat de venituri obținute din activitatea reglementată.

- 13 În cadrul procedurii de examinare a contestației formulate de recurentă, cea de a doua intimată a susținut că, în aplicarea articolului 5 din Legea privind prelevarea, de la intrarea în vigoare a acestei legi, baza de impozitare pentru prelevare o constituie rezultatul economic înainte de impozitare indicat la rândul 100 din declarația fiscală [articolul 5 alineatul (3) din legea menționată] sau rezultatul economic înainte de impozitare, declarat în conformitate cu standardele internaționale de contabilitate, ajustat potrivit unei reglementări speciale. Aceasta a subliniat că Legea privind impozitul pe venit nu mai permitea nicio ajustare ulterioară a rezultatului comercial care constituie baza prelevării, independent de operațiunea financiară realizată de entitatea reglementată și al cărei rezultat este inclus, din punct de vedere contabil, în rezultatul economic. Cea de a doua intimată a considerat că nu avea nici dreptul să aprecieze originea și temeiul juridic al tranzacției care a generat pentru entitatea reglementată diferența ca venit inclus în rezultatul economic declarat la punctul 100 din declarația fiscală. Acest venit constituie, desigur, baza de impozitare, dar, din punct de vedere fiscal, în temeiul articolului 17d din Legea privind impozitul pe venit, nu este inclus în baza de impozitare și, în consecință, acest venit realizat din activitatea financiară a fost dedus ulterior din rezultatul economic în declarația fiscală. Cea de a doua intimată subliniază, în această privință, că prelevarea specială este considerată o plată care, odată efectuată, constituie o cheltuială fiscală și, prin urmare, reduce baza de impozitare și impozitul pe venit care trebuie plătit.

Procedura în fața instanțelor naționale

- 14 Recurenta a atacat deciziile menționate ale administrației fiscale la Krajský súd v Bratislave (Curtea Regională din Bratislava, denumită în continuare și „instanța de contencios administrativ”) care a fost respinsă de instanța de contencios administrativ respectivă. În motivarea hotărârii, această instanță a identificat drept problemă cheie aspectul privind posibilitatea de a se determina cuantumul prelevării pe baza rezultatului economic global obținut de entitatea reglementată sau numai pe baza rezultatului economic realizat din desfășurarea activității reglementate. Aceasta a reținut că părțile sociale și acțiunile cesionate, care constituiau aporturi în natură, erau înscrise în contabilitatea recurentei la momentul efectuării aportului în natură la valoarea lor contabilă (inferioară)

valorii (mai ridicate) determinate prin expertiză la momentul cesionării (valoarea reală) și că, prin urmare, trebuia să contabilizeze diferența pozitivă dintre valoarea reală a părților sociale și a acțiunilor imputate asupra aportului și valoarea lor contabilă ca venit, ceea ce a determinat din punct de vedere contabil o creștere a rezultatului economic, care nu a fost însă generată de furnizarea (vânzarea) de energie electrică, și anume de activitatea reglementată a recurentei. Astfel, întrucât aporturile în natură au fost efectuate, din perspectiva impozitului pe venit, la prețurile inițiale, asemenea venituri, rezultate din diferența dintre valoarea aportului în natură imputată asupra aportului acționarului și cea a aportului în natură înregistrat în contabilitatea cesionarei-recurentă, nu au fost incluse în baza de impozitare. Aceasta înseamnă că venitul obținut din aportul în natură constituia un venit neimpozabil în sensul articolului 17d alineatul 1 litera a) din Legea privind impozitul pe venit.

- 15 În motivarea hotărârii atacate, instanța de contencios administrativ a făcut trimitere la Hotărârea Curții de Justiție din 12 decembrie 2019, C-376/18, din care reiese că Directiva 2003/54/CE (A treia directivă privind energia electrică) trebuie interpretată în sensul că nu se opune unei reglementări naționale care instituie o prelevare specială asupra veniturilor din activități desfășurate atât la nivel național, cât și în străinătate de întreprinderi care își desfășoară activitatea în temeiul unei autorizații acordate de o autoritate publică, în diverse sectoare de activitate reglementată, inclusiv de întreprinderi care sunt titulare ale unei autorizații de furnizare a energiei electrice acordate de autoritatea națională de reglementare competentă.
- 16 În examinarea motivului întemeiat pe incompatibilitatea deciziilor atacate ale autorităților fiscale cu Directiva privind neutralitatea fiscală, instanța de contencios administrativ a subliniat competența exclusivă a statelor membre în ceea ce privește măsurile referitoare la finanțele publice, care include în opinia sa și instituirea unei prelevări speciale. Aceasta a adăugat că aprecia astfel în special deoarece finalitatea prelevării speciale nu este prevenirea evaziunii fiscale și a dublei impunerii, ci consolidarea finanțelor publice. Prin urmare, având în vedere finalitatea diferită a acestei măsuri în raport cu obiectivele Directivei privind fuziunile, potrivit instanței de contencios administrativ, modalitățile de punere în aplicare a directivei menționate în Republica Slovacă nu justifică să se considere că Legea privind prelevarea ar trebui să facă obiectul unei interpretări conforme cu aceasta și în ceea ce privește tranzacțiile interne.
- 17 Recurenta a formulat recurs împotriva hotărârii instanței de contencios administrativ. Obiecțiile pe care le conține sunt identice, ca natură și conținut, cu cele pe care le-a invocat în cursul procedurii de contestație în fața celei de a doua instanțe, precum și în cadrul procedurii în fața instanței de contencios administrativ.
- 18 Recurenta se referă în special la hotărârea Najvyšší súd Slovenskej republiky (Curtea Supremă a Republicii Slovacie) [numărul cauzei] [omissis] din 31 iulie 2019, prin care aceasta a confirmat, în recurs, hotărârea Krajský súd v Bratislave

(Curtea Regională din Bratislava) [numărul cauzei] [omissis] din 14 octombrie 2015 de anulare a deciziilor administrației fiscale privind aplicarea unei prelevări speciale asupra plusvalorilor rezultate din cesionarea activelor SPP, a.s. către societatea eustream, a.s., la care SPP, a.s. deținea acțiuni, pentru a îndeplini cerințele care decurg din A treia directivă privind gazele naturale (2009/73/CE).

- 19 În această hotărâre, Najvyšší súd Slovenskej republiky (Curtea Supremă a Republicii Slovace) a considerat că, „în speță, Directiva privind neutralitatea fiscală are un efect direct asupra drepturilor care sunt enunțate în mod suficient de clar și de necondiționat în cuprinsul său și, având în vedere obiectivul acesteia, care constă în evitarea impozitării anumitor tranzacții, este obligatorie pentru toate autoritățile. În această privință, articolul 4 coroborat cu articolul 9 din Directiva privind neutralitatea fiscală, potrivit căruia o fuziune, divizare sau divizare parțială, precum și o cesionare de active nu determină impozitarea plusvalorii calculate prin diferența între valorile reale ale activelor și pasivelor transferate și valorile lor fiscale, este suficient de lipsit de ambiguitate. Astfel, directiva definește «plusvaloarea» ca fiind diferența între valorile reale ale activelor și pasivelor transferate și valorile lor fiscale. Iar la articolul 4 alineatul (2) literele (a) și (b) definește «valorile reale ale activelor și pasivelor transferate», precum și «valoarea fiscală» ([punctul] 100). În hotărârea menționată, Najvyšší súd Slovenskej republiky (Curtea Supremă a Republicii Slovace) a statuat de asemenea următoarele: „În consecință, având în vedere că operațiunea realizată era neutră din punct de vedere fiscal și din perspectiva legislației naționale (articolul 17d din Legea privind impozitul pe venit) și că prelevarea specială are caracterul unui impozit direct și intră în domeniul de aplicare material al Directivei privind neutralitatea fiscală, trebuie să se concluzioneze că aportul efectuat, înregistrat în contabilitate cu titlu de amortizare a valorii comerciale negative în cuantum de 1 720 998 422,05 euro, pentru a respecta obiectivul neutralității fiscale, nu a constituit baza de calcul a prelevării speciale prevăzute la articolul 5 alineatul (3) din Legea privind prelevarea specială. În acord cu opinia juridică a instanței regionale, Najvyšší súd Slovenskej republiky (Curtea Supremă a Republicii Slovace) a considerat, prin urmare, că este necesar să adopte o interpretare conformă cu dreptul Uniunii în prezenta cauză și, având în vedere circumstanțele speței, să asigure prevalența dreptului Uniunii, și anume obiectivului directivei privind menținerea neutralității fiscale în ceea ce privește operațiunea în cauză. Faptul că intimații nu s-au conformat celor de mai sus și nu au asigurat prevalența dreptului Uniunii determină un viciu care atrage nelegalitatea deciziilor atacate.” ([punctul] 109).
- 20 Trebuie să se atragă atenția asupra faptului că, în această cauză, Najvyšší súd Slovenskej republiky (Curtea Supremă a Republicii Slovace) a asigurat prevalența efectelor Directivei 2009/133/CE asupra aplicării legislației naționale referitoare la prelevarea specială fără a sesiza Curtea de Justiție a Uniunii Europene cu o întrebare [preliminară] privind interpretarea Directivei privind fuziunile.

Cu privire la motivarea trimiterii preliminare

În Hotărârea din 12 decembrie 2019, Slovenské elektrárne, C-376/18, ECLI:EU:C:2019:1068, Curtea de Justiție a interpretat articolul 3 alineatele (1)-(3) și (10) din Directiva 2009/72/CE a Parlamentului European și a Consiliului (denumită în continuare „Directiva 2009/72/CE”) concluzionând, în acord cu argumentele recurente, că prelevarea specială instituită de această lege are caracterul unei măsuri fiscale generale, în special al unui impozit direct asupra venitului global al întreprinderilor din sectoarele economice vizate de aceasta. Curtea a constatat că respectiva prelevare **i)** urmărește, în conformitate cu expunerea de motive a Legii privind prelevarea, un obiectiv bugetar, pentru a preveni agravarea deficitului public și pentru a combate criza economică, **ii)** se aplică întreprinderilor care își desfășoară activitatea în sectoarele de activitate reglementată, cu alte cuvinte nu numai în sectorul energiei, ci și în numeroase alte sectoare ale economiei, și **iii)** nu se aplică furnizării energiei electrice ca atare, ci grevează contul de rezultat global al entității reglementate în cauză. În consecință, în procedura preliminară, Curtea a concluzionat că Directiva 2009/72/CE, în special articolul 3 alineatele (1)-(3) și (10) din aceasta, trebuie interpretată în sensul că nu se opune unei reglementări naționale care instituie o prelevare specială asupra veniturilor din activități desfășurate atât la nivel național, cât și în străinătate de întreprinderi care își desfășoară activitatea în temeiul unei autorizații acordate de o autoritate publică, în diverse sectoare de activitate reglementată, inclusiv de întreprinderi care sunt titulare ale unei autorizații de furnizare a energiei electrice acordate de autoritatea națională de reglementare competentă.

- 21 Articolul 4 alineatul (1) din Directiva privind fuziunile prevede că o fuziune, divizare sau divizare parțială **nu determină impozitarea plusvalorii** calculate prin diferența între valorile reale ale activelor și pasivelor transferate și valorile lor fiscale. În temeiul articolului 9 din Directiva privind fuziunile, articolele 4, 5 și 6 se aplică cesionării de active. În consecință, dacă, în lumina jurisprudenței Curții, prelevarea specială poate fi considerată o formă de impozit direct sau o categorie de impozit, problema fundamentală în speță este dacă este conform cu obiectivele urmărite de Directiva privind fuziunile ca o entitate reglementată să fie supusă acestei prelevări în temeiul Legii privind prelevarea și în ceea ce privește o parte din rezultatul economic sub forma unui produs generat de o activitate „nereglementată” – în speță, este vorba despre o plusvaloare realizată în urma unei cesionări de active către filiale, care îndeplinește condițiile și caracteristicile definitorii ale cesionării de active, astfel cum sunt definite la articolul 2 litera (d) din Directiva privind fuziunile, în situația în care, pe de o parte, acest tip de produs nu trebuie să fie supus impozitării în temeiul Directivei privind fuziunea, dar, pe de altă parte, din conținutul Legii privind prelevarea, precum și din Hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene în cauza C-376/18 (Slovenské elektrárne) reiese că prelevarea specială grevează rezultatul economic global.
- 22 O altă problemă fundamentală este aceea dacă cerința neutralității în sensul Directivei privind fuziunile implică faptul că tranzacțiile în cauză nu trebuie să fie supuse impozitului pe venit (ceea ce garantează în speță legislația națională), nici

unei alte prelevări care are aceleași efecte ca impozitul pe venit (precum prelevarea specială) și nici să conducă în alt mod la impozitarea plusvalorilor și dacă acestea pot fi aplicate tranzacțiilor pur interne (cesionări de active), și anume cele realizate între societăți de drept slovac fără un element transfrontalier, cum este cazul în speță.

- 23 În ceea ce privește jurisprudența Curții, aceasta a constatat, la punctele 28 și 29 din Hotărârea AQ și DN (C-662/18 și C-672/18 din 18 septembrie 2019), că „[t]rebuie amintit că Curtea a declarat deja ca fiind admisibile cereri de decizie preliminară în cazuri în care, chiar dacă faptele din litigiul principal nu intrau în mod direct în domeniul de aplicare al dreptului Uniunii, dispozițiile acestui drept au fost făcute aplicabile prin legislația națională, care s-a conformat, în soluționarea unor situații în care toate elementele se limitau la interiorul unui singur stat membru, soluțiilor reținute de dreptul Uniunii (Hotărârea din 22 martie 2018, Jacob și Lassus, C- 327/16 și C- 421/16, EU:C:2018:210, punctul 33, precum și jurisprudența citată). (Hotărârea din 22 martie 2018, Jacob și Lassus, C-327/16 și C-421/16, EU:C:2018:210, punctul 33, precum și jurisprudența citată). În plus, Curtea a declarat ca fiind admisibile astfel de cereri și în cazuri în care dispoziția de drept al Uniunii a cărei interpretare se solicită este aplicabilă, în cadrul dreptului național, în condiții diferite de cele prevăzute de dispoziția de drept al Uniunii corespunzătoare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 octombrie 2001, Adam, C- 267/99, EU:C:2001:534, punctele 27-29, precum și Hotărârea din 7 noiembrie 2018, C și A, C- 257/17, EU:C:2018:876, punctul 33 și jurisprudența citată)”.
- 24 În schimb, în Hotărârea Banca A[/]ANAF și Președintele ANAF (C-827/21 din 27 aprilie 2023), Curtea a considerat că „[d]reptul Uniunii nu obligă o instanță națională să dea o interpretare conformă cu Directiva 2009/133/CE a Consiliului din 19 octombrie 2009 privind regimul fiscal comun care se aplică fuziunilor, divizărilor, divizărilor parțiale, cesionării de active și schimburilor de acțiuni între societățile din state membre diferite și transferului sediului social al unei SE sau SCE între statele membre unei dispoziții de drept național aplicabile unei operațiuni pur interne de fuziune a două întreprinderi care au fiecare sediul social în același stat membru, din moment ce această operațiune nu intră în domeniul de aplicare al acestei directive. Curtea nu este competentă să răspundă la întrebările preliminare privind interpretarea Directivei 2009/133, din moment ce, pe de o parte, situația de fapt din litigiul principal nu intră în domeniul de aplicare al acesteia și, pe de altă parte, aplicabilitatea acestei directive nu a fost determinată de dreptul național în cazul faptelor respective în mod direct și necondiționat”.
- 25 În opinia instanței de trimitere, din Hotărârea pronunțată de Curtea de Justiție în cauza AQ și DN reiese că, dacă regimul național al cesionării de active este identic cu articolul 4 alineatul (1) din Directiva privind fuziunile, în sensul neimpozitării plusvalorilor rezultate din acestea, efectele sale pot fi invocate și în cazul unei tranzacții cu caracter pur intern. Pe baza Hotărârii Banca A[/]ANAF și Președintele ANAF se poate sublinia obligația instanței naționale, atunci când apreciază o operațiune pur internă, de a examina și de a acorda prioritate existenței

unei reglementări naționale, dacă aceasta este diferită de cea cuprinsă în directivă sau dacă este vorba despre o operațiune care, prin natura sa, nu intră în domeniul de aplicare al directivei.

- 26 Astfel, în prezenta cauză, Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (Curtea Administrativă Supremă a Republicii Slovace), chiar ținând seama de hotărârile citate anterior ale Curții de Justiție, consideră că trebuie să se răspundă în același timp la întrebarea dacă efectele articolului 4 alineatul (1) coroborat cu articolul 9 din Directiva privind fuziunile (în cazul unui răspuns afirmativ al Curții de Justiție la prima întrebare) pot fi invocate în privința unei tranzacții care a avut loc între societăți cu sediul în Republica Slovacă (cu alte cuvinte, nu există un element transfrontalier), al căror profit este, în temeiul dreptului național, supus unei prelevări care are efectele unui impozit direct (prelevarea specială), dar care nu este supus impozitului pe venit (articolul 17d din Legea privind impozitul pe venit).
- 27 Incertitudinile privind interpretarea dreptului Uniunii Europene astfel survenite au determinat Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (Curtea Administrativă Supremă a Republicii Slovace) să adreseze întrebările preliminare menționate mai sus.
- 28 Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (Curtea Administrativă Supremă a Republicii Slovace) observă că este sesizată cu prezentul litigiu în calitate de instanță de recurs ale cărei decizii nu sunt susceptibile să facă obiectul unui recurs în temeiul articolului 438 alineatul (1) din [Správny súdny poriadok (Codul de procedură administrativă)].
- 29 [*omissis*] [aspecte procedurale și formale ale suspendării procedurii]
- 30 [*omissis*]
- 31 [*omissis*]
- 32 [aspecte naționale ale dreptului la protecție jurisdicțională] [*omissis*]
- 33 [informații cu privire la căile de atac] [*omissis*]